

KEDVES BARÁTAIM!

Jelige: „Lex minimi”

Ezzel a számmal nem sok dolga volt a szerkesztőnek, mivel olyan kéziratot kapott közlésre egyik tagtársunktól, mely sem nívójában, sem terjedelmében nem igényelt korrekciót.

Zopcsák Laci barátunk iskolánk valamennyi elhunyt egykori tanulójáról, dolgozójáról emlékezik meg halottak napja alkalmából, de vélem, hogy írás közben legkedvesebb tanárára, Papházi Tiborra gondolt elsősorban. Mivel nekem is az volt, egy rá illő 4 sorral én is hozzájárulok az emlékezéshez:

„Szeretett minket, mi is szerettük,
Az ő tárgya volt a történelem.
Csak ami elmúlt, azzal törődött,
Nem érdekelte a szürke jelen.”

Kérlek Benneteket, hogy elhunyt szeretteitek mellett gondoljatok vissza Boronkay Gyuri bácsira és a többi kedves tanárotokra.

Ujvári István

a BBK tiszteletbeli elnöke, a Hírlevél szerkesztője

EMLÉKEZÉS

Halottak napja közeledtével nagyobb figyelmet szentelünk az elhunytaknak, gyakoribbak a visszaemlékezések. Most megfogalmazandó gondolataimat életem egy szűkebb szakaszára összpontosítom, a „gépiparista” időszakomról kívánok szólni.

Nem csupán az emberekre gondolunk, amikor visszarévedünk a múltba, hanem az objektív, őket körülvevő részletekre is. Ez esetben a méltóságteljes, patinás iskolaépület a Konstantin téren, a hozzá kapcsolódó kollégium képe is előttünk lebeg. Érthető, hogy kellemetlenül érintett bennünket ezek elvesztése.

A mi osztályfőnökünk kezdettől, 1953 szeptemberétől Papházi Tivadar volt. Magyar – történelem szakos tanárként tanított is bennünket. Elhivatottan nevelt, szigorúan kézben tartotta a fegyelmet. Mozgássérült léte tiszteletet parancsolóan viselkedett. Nem is jutott eszünkbe, hogy az ilyenkor szokásos diák-pimaszságokkal molesztáljuk. Persze, mint minden tanárnak, neki is megvolt a tréfás beceneve. Nagyon tiszteltük a sziporkázóan jó humorú Berci bácsit (Kuthi Albert), orosz tanárunkat is. Szívesen emlékszünk vissza a mosolytalan, de korrekt dr. Gyalmos János igazgató úrra, Garami Tóni bácsi műhelyoktatóra, Tóth Gizike tanárnőre (naná!) és a többiekre is.

Három éve tartottuk 55 éves, jó hangulatú találkozónkat. Újdonságot hozott az előző alkalommal egyetértéssel „megválasztott” új osztályfőnök, Ujvári István tanár úr. Papházi urat előttünk eddig ismeretlen oldaláról, a humoráról mutatta be. Búcsúzásként megállapítottuk: „De jó is volt akkor, micsoda boldog iskolaévek voltak”. Na, igen. Ilyenkor a negatív élmények háttérbe szorulnak, elmosódnak.

Hiábavaló, hogy folyamatosan mély gyász közepette gondoljunk vissza úgy a személyekre, mint az eseményekre. Ez nem ellentmondásos azzal, ha szomorúan megállapítjuk, elhunyt az osztályfőnökünk, de Berci bácsi, Gyalmos igazgató úr és még sok tanár, valamint osztálytársaink is. Az iskola fennállásának 65 éve alatt több mint 350 fő vezető beosztású személy és főhivatású tanár dolgozott a falakon belül. Az óradó tanárokkal együtt mintegy 9000 diákot tanítottak. A tanárok közül már 84 fő örökre eltávozott. 22 fős osztályunkból tízen meghaltak. Szeretettel és fájdalommal emlékezünk az elhunytakra.

(folytatás a 2. oldalon)

Papházi Tivadar nyugalmazott tanár (1925 - 2004) nyughelye

EMLÉKEZÉS

(folytatás a 1. oldalról)

Örömmel és büszkeséggel tölt el minket – régi diákokat –, hogy a korábbi és az új helyen is működő iskolánk és tanüzemünk folyamatos fejlődéséről, országos hírűvé válásáról hallunk. Ez köszönhető a jelenlegi és az elmúlt évtizedekben itt dolgozó iskolavezetőinek, lelkiismeretes, jól felkészült tanárainak, oktatóinak.

A Boronkay – Löwy Hírlevélben a megemlékezés sajátos módját alkalmazza Ujvári István nyugállományú tanár úr: rendszeresen közlétes olyan írásokat, melyek korábbi tanárok trefás vagy komoly dolgait, elhíresült mondásait tartalmazzák.

Ezzel kellemes perceket szerez az olvasóknak, főleg az akkori korosztályhoz tartozóknak. Ugyancsak a megemlékezés figyelemreméltó példája az iskola nyugdíjas-találkozóin alkalmazott módszer: alkalmanként felidézük egy – egy volt tanártársuk tevékenységét, életútját.

A múlttal törődés újabb jele az is, hogy az iskolaigazgató úr összevont évfolyamtalálkozókat szervez a 25, valamint az 50 éve végzett diákok tájékoztatására, és azok pályafutásának megismerésére.

Őszinte tisztelettel és megbecsüléssel gondolunk elhunyt tanárainkra. Méltó körülmények között nyugodjanak békében.

Mi, a Boronkay Baráti Kör (BBK) tagjai elhatároztuk, hogy a méltó körülmények biztosításában szerepet vállalunk. Vácon megkezdtük a tanári sírok hollétének felkutatását, nyilvántartásba vételét. Az alsóvárosi temetőben 46 nyughelyet találtunk, melyek közül csak kettő szorult ideiglenes gondozásra. Kérjük e sorok tisztelt olvasóit, amennyiben tudomásuk van tanári sírhelyről, tájékoztassák elnökségünket, és ha szükséges, tegyenek a kívánt körülmények kialakítása érdekében.

Az iskola vezetése a BBK-val karöltve nagy figyelmet fordít névadónk emlékének ápolására. Ennek számos módja van év közben, és ez halottak napja környékén kiegészül Boronkay György tanár úr szobránál egy megemlékezéssel. Így lesz e hónap utolsó napján is. Kérjük a tisztelt tanárokat, tanulókat, baráti körösöket, minél nagyobb létszámban legyenek jelen, és róják le tiszteletüket a névadó és ezen keresztül minden eddig elhunyt tanárunkra emlékezve.

Az emlékezés – koszorúzás időpontja: 2015. október 31-én 15.00 órakor.

*Zopcsák László, 1957/A
a BBK elnökségének tagja*

MEGHÍVÓ

A Boronkay Baráti Kör
szeretettel meghívja
minden tagját és támogatóját
a 2015. október 31-én,
szombaton 15 órakor
kezdődő megemlékezésre
és gyertyagyújtásra
Boronkay György síremlékéhez.

A rendezvényen Jászberényi Árpád
(1961/B)
osztja meg iskolánk névadójáról szóló
tisztelegő gondolatait.

EVEZŐS DIÁKOLIMPIA ORSZÁGOS DÖNTŐ – 2015

Remek eredmények születtek a 2015. szeptember 19-20-án megrendezett velencei-tavi evezőspályán.

VI. korcsoport vegyes 2x:

I. hely: Kurdi Hanna (11.A), Kovács Kornél (12.F)

VI. korcsoport fiú 4x:

I. hely: Madár Ákos (12. F), Oláh Gábor (11. B), Kovács Kornél (12.F), Bácskai Máté (11.N)

VI. korcsoport fiú 2x:

III. hely: Kovács Kornél (12.F), Bácskai Máté (11.N)

V. korcsoport leány 2x:

I. hely: Csepel Zsófia (9.N), Marcalek Margaréta (9.G)

V. korcsoport leány 4x:

I. hely: Kas Livia (9.D), Zsiros Janka (9.D), Csepel Zsófia (9.N), Marcalek Margaréta (9.G)

V. korcsoport fiú 4x:

II. hely: Tóth Ádám (9.P), Kosztrub Tamás (10.B), Lázár Viktor (10.A), Lang Dániel (10.S)

A KAJAKOZÁS MINDENNAPAI

Lukács István, 9.a osztályos tanuló, mindenki Pistije is jól ismeri ezt az élményt, hiszen tehetséges kajakozó, akinek számos eredménye volt a nyári idényben, és csak hosszas egyeztetés után sikerült helyet kapnom szoros időbeosztásában.

Milyen eredményeid voltak pontosan?

Az idei szezon elég sikeresnek mondhatom: Maraton Magyar Bajnokság 1., Kajak-kenu DiákOlimpia 2., Magyar Bajnokság 2. helyezés. Az utóbbi eredményemmel kvalifikáltam az idén Lengyelországban megrendezett Olimpiai Reménységek Versenyére, ahol a döntőben 8. hellyel zártam. Nem jutottam be az országos válogatottak közé, de később ez is sikerült, így több táborban is részt vehetek majd a Magyar Kajak-kenu Szövetség szervezésében.

Milyen gyakorisággal vannak edzéseid, hogy ilyen remekül szerepelsz?

Alapból heti hat edzésem van, de télen az alapozáskor, illetve nyáron a versenyszazon alatt ez kilenc is lehet.

Az edzéseken csak eveztek, vagy más jellegű feladatokat is végeztek?

Téli edzésrendünk három reggeli úszásból és három-három délutáni futásból vagy kondiból áll. Nyáron többnyire kajakozunk, de kiegészítő edzésként az előbb felsoroltakat is rendszeresen csináljuk.

Marad elég időd tanulni, készülni az órákra?

Suli után majdnem mindig rögtön edzés van, majd hét, fél nyolc körül hazaérek, ez a vacsora, majd a tanulás ideje nálam.

Tudsz időt szakítani a barátaidra?

Szabadidőm általában a hétfvégén van, ha éppen nem megyünk versenyre vagy valahova a családommal. Így sajnos nem mindig jut idő a barátaimra, de nem hiányolom őket, mert majdnem mindent együtt csinálunk: suliba együtt megyünk, edzésre is velük járok, és biztos mindig találkozunk hétfvégén is.

Miért kezdted el kajakozni?

Négy és fél éve kajakozok, előtte úsztam hat évet, majd amikor azt meguntam, úgy döntöttem, váltani szeretnék, és ezt választottam, mondhatni szerencsésen.

Szeretsz kajakozni, vagy már kötelességnek érzed?

Szeretem csinálni, különben nem is menne. Persze néha vannak hullámvölgyeim nekem is, de már csak a közösség miatt sem hagynám abba.

Szerinted mi a legnagyobb előnye és hátránya ennek az életmódnak?

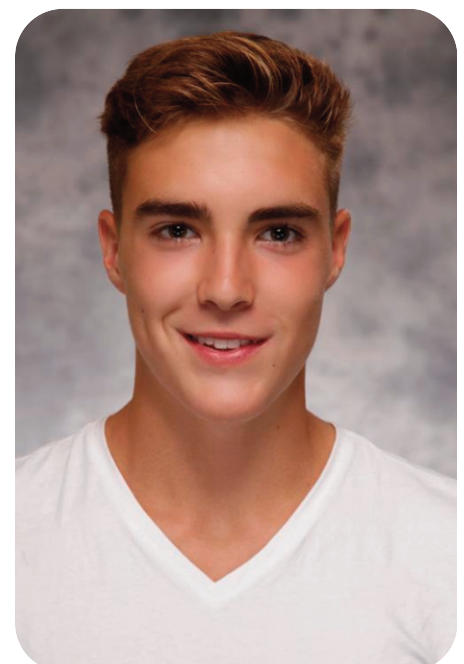
Előnye az, hogy egészségesebben élsz, illetve egy rendes edzés után jobban tudsz enni és aludni is. Hátrányával sajnos min-

„Azért kell tudni az edzések során meghalni, hogy a verseny ne fájjon.” Kovács Katalin

dennap szembesülök: az időhiány. Persze tökéletes fegyvellemmel és figyelemmel minden belefér egy napba, azonban, ha abban nem lenne semmi szórakozás, akkor monotonná válna a hét és elveszteném a munkakedvem. **Üzennél-e valakit azoknak, akik még nem sportolnak, de szeretnék elkezdni a mozgást?**

Mindenképpen fogjanak bele valamibe, és ne adják fel, ha akadályba ütköznek. :)

Demény Petra 9k

A BORONKAY A MAGYAR ISKOLÁK ÉLÉN

Immár újra papírunk van arról, hogy iskolánk a legjobb! A Nők Lapja különszáma rangsorolta a magyar középiskolákat.

Vác nemcsak az intézmények számát tekintve lehet büszke iskolavárosi rangjára, hanem azért is, mert az oktatásban folyó munka, valamint a diákok eredményei is gyakran adnak rá okot. Örömmel számolhatunk be arról, hogy a napokban megjelent szakmai kimutatás szerint a 10 legsikeresebb magyar állami szakközépiskola élén a Boronkay áll. Tehát a 2013-2014. tanév adatai alapján iskolánk az ország legjobb szakközépiskolája.

A 10 LEGSIKERESEBB ÁLLAMI KÖZÉPFOKÚ ISKOLA

SZAKKÖZÉPISKOLA

1.

BORONKAY GYÖRGY MŰSZAKI SZAKKÖZÉPISKOLA,
GIMNÁZIUM ÉS KOLLÉGIUM
VÁC

2.

JEDLIK ÁNYOS GÉPIPARI ÉS INFORMATIKAI
KÖZÉPISKOLA ÉS KOLLÉGIUM
GYŐR

3.

CSÁNY LÁSZLÓ KÖZGAZDASÁGI SZAKKÖZÉPISKOLA
ZALAEGERSZEG

**BORONKAY GYÖRGY MŰSZAKI
SZAKKÖZÉPISKOLA, GIMNÁZIUM
ÉS KOLLÉGIUM**

2600 VÁC,
NÉMETH LÁSZLÓ ÚT 4-6.

Tel.: 06 27 317 077
www.boronkay.vac.hu

KÉPZÉSI FORMÁK:

- öt évfolyamos nyelvi előkészítő gimnáziumi képzés
- négy évfolyamos gimnáziumi képzés
- szakközépiskolai képzés

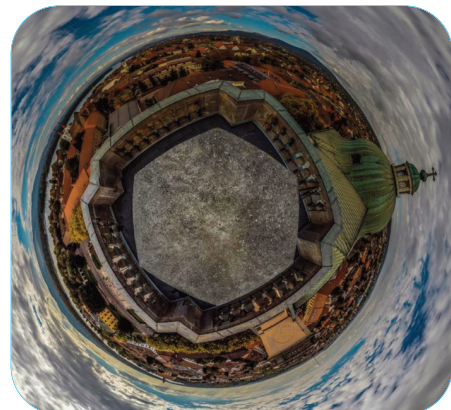
OKTATOTT IDEGEN NYELVEK:

angol, német, francia, spanyol, orosz

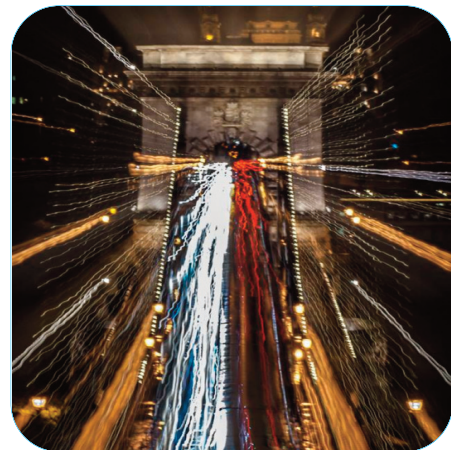

DIÁKFOTÓK

SZMANDRAY „MARTY”

Gömbpanoráma - Vác, Székesegyház

Lánchíd - Budapest

A BORONKAY ISMÉT AKKREDITÁLT KIVÁLÓ TEHETSÉGPONT LETT

A 2015. szeptember 12-én megrendezett Tehetség szabadon konferencián tartották meg a 2015 tavaszán lefolytatott akkreditációs eljárásban minősítést nyert tehetségpontok táblaátadó ünnepségét, amelyen ebből az alkalomból iskolánk is e megtisztelő címben részesült. E konferencián mutatták be a MATEHETSZ új programját is, a Magyar Templeton Programot.

A Magyar Templeton Program egy

olyan egyedülálló kísérleti projekt, amelynek fő célja a magyar kivételes kognitív tehetségek fejlesztése és támogatása a 10-29 éves korosztályban. 2015 szeptembere és 2016 januárja között 300 kivételes (1 a 10 ezerből) kognitív tehetség (Magyar Junior Templeton Fellow) beválogatása történik meg, akiket ezt követően egy egyéves, személyre szabott tehetséggondozó programmal segítenek.

VÁC KIVÁLÓ DIÁKJA – 2015

A hagyományokhoz híven ezúttal is az első őszi testületi ülésen, szeptember 24-én köszöntötték a város kiváló diákjait. Idén összesen hat fiatal részesült önkormányzati elismerésben a 2014/2015-ös tanévben elért kiemelkedő tanulmányi és sporteredményei miatt. A boronkaysok közül az általános iskolás korosztályban **Kuska Emesét**, a Petőfi Sándor Általános Iskola diákját (jelenleg boronkays), a középiskolás kategóriában **Tóth Károlyt**, iskolánk diákját díjazta a város vezetősége.

FÖLDRAJZTANÁRAINKRÓL

Jelige: „Az öregkor egyik nagy előnye, hogy az ember néhány történetnek megismeri a végét.”

A technikumok történetének első és második évtizedében még a tantervben szerepelt a **Gazdasági földrajz** nevet viselő tárgy, melyet az I. osztályban, heti 2 órában kellett tanítani. Különleges fontosságot senki nem tulajdonított neki, hiszen nem kellett belőle érettségizni. Az igazgatóságnak inkább csak az okozott gondot, hogy ki tanítsa, mert földrajz szakos középiskolai tanárt nehezen lehetett találni. (Ha jól tudom, csak a debreceni egyetemen volt földrajz-történelem szakos párosítás.) Ezekben Vác is szűkölködött, ezért általában olyan humán szakos pedagógusok jelentkeztek – vagy inkább ilyeneket sikerült „bekeríteni” az igazgatóságnak –, akik vérbeli, a tanítást szerető, de rendszerint kevés óraszámú tanító (pl. vezető állású) pedagógusok voltak. Az sem volt egyseseknek pozitívum, hogy híre ment: a megyei földrajz szakfelügyelő a szuperigényes dr. Éliás Rozália (az aszódi gimnázium javakorabeli tanárnője lett), aki óralátogatásaival és bírálataival igazolta is hírét. Hát akkor bemutatok néhányat a „bátrak” közül:

Lugosy Pista bácsi a gimnáziumban is tanított. Kedves, mindig jókedvű öregúr volt, aki nagyszerűen tárogatózott. Ő volt az első, akinek komoly nézeteltérése támadt a szakfelügyelővel, mely után a munkaviszonya is megszűnt nálunk.

Dr. Gyalmos János, amikor iskolánk igazgatója lett, megkérdezte tőlem, a fiatal órarendkészítőtől: „Milyen szakos tanár nincs a tantestületben?” Válaszomra azt felelte: „Hát akkor majd tanítok én gazdasági földrajzot. Tanítottam már ábrázoló geometriát is.” (latin-magyar-angol szakos volt, s az MTA levelező tagja.)

Molnár Sándor a Konstantin tér túlsó oldalán, a gimnázium kollégiumában volt igazgató és ott is lakott. Olyan rendet teremtett munkahelyén, hogy az egyik beosztott nevelője „Egy legendás kollégiumi korszak” címen írt róla újságcikket a helyi lapban. Molnár Sándor az illemre, a jó modorra nevelte a rábízott gyerekeket. Joggal várta volna el, hogy a tanév végén a mi igazgatóságunk is megköszönje munkáját, de az elfelejtődött. Úri módon reagált: visszaküldte a tanári kézikönyvet – ezt az iskola szokta adni az óraadó tanárnak – s abba ő írta bele köszönetét, hogy lehetővé tettük ennek a „tudományágnak” a megismerését. (Ő földrajz szakos is volt.)

Lábai László középiskolai történelem-földrajz szakos fiatal tanár volt és a Hámán Kató Általános Iskolában tanított. Az akkori igazgatónk szóbelileg már teljesen megállapodott velem, hogy teljes óraszámú (a történelemmel együtt) átjön a mi középiskolánkba. Azt hittük, végre lesz egy főhivatású földrajztanárunk. De közbejött az érzélem, mely győzött. Az eddigi tanítványai, ezek a kis csitrik telefirkálták a város plakátjait ilyen szövegekkel: „Nem engedjük a Lábai tanár urat”. És erre Laci meghatódott és maradt a Hámánban. (Később évekig a gimnázium igazgatója, majd a város polgármestere lett. Úgy látszik, akkor már más szempontok érvényesültek.)

Meszlényi Miklós földrajztanári sorsa is itt-ott hasonló az előzőéhez. Ő eljött hozzánk a kisváci általános iskolából, és jól is érezte itt magát, mert – tevékeny ember lévén – a tanítás mellett különféle szervezési dolgokba is bekapcsolódhatott. Így pl. az akkori igazgató (Kócsy) kettőnkre bízta az iskola kabinetrendszerűvé válásának elindítását. Többször látogattunk meg budapesti középiskolákat tapasztalatgyűjtés okán. Ekkor ismertem meg vidám természetét, eddigi életpályájának „kacsaringóit”. De azt nem tudtam még, ami jött: őt is elvitte a politika, és vezető állásba került nyugdíjazásáig. Sajnos, már ő sem él, az idén, szeptemberben hunyt el.

U.I.

AZÉRT VANNAK BIZTOS DOLGOK IS

Az utóbbi hónapokat jellemző bizonytalanságok mellett, mint például, hogy elengednek-e egyházi fenntartásba vagy sem, milyen lesz az új fenntartónknál (NGM) a különböző dolgok finanszírozása, a legfontosabb kérdés az, engedik-e tovább működni a gimnáziumi képzésünket vagy sem? Legkésőbb október 20-án le kellett zárni a mostani 8. osztályosok számára meghirdetendő képzéseinket. E sorokat október 22-én írom, s még mindig nincs jóváhagyásunk ezekre. Persze ez tekinthető akár jó hírnek is, hiszen nincs elutasítás sem.

Sajnos a korábban megtapasztalt pénztelenség rányomta a bélyegét a diákolimpiai versenyekre is a versenyszámok jelentős csökkentésével. Ilyenkor ősszel már több dobogós hellyel büszkélkedhettünk az atlétikai csapatversenyek és a duatlon révén. Mindkét kategóriát teljesen megszüntették. Erre a sorsra jutottak még a kéttusázók, az igazolt úszók, az összes strandlabdajátékos (kézi, foci, röpi) és minden labdajáték V. korcsoportosa, azaz középiskolai szinten a fiatalabbak.

Szerencsére azért vannak biztos dolgok is az iskola életében! Ide tartoznak az eredményekről beszámoló **sporthírek**, ugyanis a hagyományos városi teremfoci tornán, a Bernáth Kupán fiaink első, míg lányaink harmadik helyen végeztek.

Ilyen az is, hogy immáron hatodik éve ismeri el a Boronkay magas szintű oktató-nevelő, estenként tudományos szintű munkáját a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem (BME) a **Pro Progressio díj** odaítélésével. A kiválasztásnál talán az sem volt mellékes szempont, hogy az idei felvételi eljárásban közel 40 diákunk jutott be hozzájuk. De nem panaszkodhatunk a továbbtanulási arányunkat úgy általánosságban nézve sem, hiszen ez az idén is 80% feletti lett a technikus képzésből továbblépőket is beszámítva. Egyébként ez volt az egyik elemzési szempontja a Nők Lapja különszámának (Iskolaválasztó), amelyet még kiegészítettek a nyelvvizsgák arányával és az érettségik átlagos teljesítményével – az adatokat az Oktatási Hivatal adatbázisából szűrték le –, s így a szakközépiskolai kategóriában **mi lettünk az országos ranglistavezetők**. Azért az jó érzés, ha mások mondják rólunk, hogy jók vagyunk.

Mindenképpen meg kell említeni a váci székhelyű Ipress Center cég „Újrahasznosított történelem” című pályázatát, amelyen kizárólag papírból kellett méretarányos maketteket

készíteni, de legalább 2 m-es magasságban. Ezen a megmértetesen két csapatunk indult a Konstantin téri kiállításon (10.21-én délután a járóelők is megcsodálhatták), s a mezőnyből messze kiemelkedve (mondom én elfogulatlanul) el is hozták az első és második helyezést, s ezzel összesen 600 ezer forintot az iskola támogatására.

A győztesek az utcáról egyébként nem is látható börtönkápolnát építették meg közel 4 m-es magasságban, míg második helyezetteink a kórháznál lévő Kálvária-dombi épületet, elképesztő részletgazdagsággal. Az első díj velejárója lesz még egy négynapos olaszországi utazás is. Mivel a másodikok már egyéb jutalmat nem kaptak, ezért úgy döntöttem, hogy egy művészeti táborban való részvételükhöz az alapítványunk hozzájárul, mert igazán megérdemlik. Ezek a fiatalok ténylegesen megtestesítik iskolánk vezérelvét: „*Mindenki tehetséges valamiben!*” S ha már csinálunk valamit, azt igyekezzünk a legjobb tudásunk szerint csinálni! Nagyon remélem, hogy ezen mentalitásunkat magasabb helyen is fel és el fogják ismerni.

Fábián Gábor igazgató

Bernáth Kupa győztesei – a boronkays fiú futballcsapat